

ГЪЛЪБЪТ

Веселин Велчев

© Веселин Велчев, 2017

© Институт за хората и промените, www.инхоп.бг, 12.2017

“Гълъбът” е включен в ел. книга „Трите измерения“.

Това копие на разказа може да се разпространява безплатно и неограничено.

ГЪЛЪБЪТ

по принцип е човек, на когото може да се вярва. Кажеш ли, обещаеш ли, започнеш ли нещо — не спира докато проектът не се осъществи. Устата си отваря, за съжаление, по-често за да постави на мястото му някой самозабравил се, независимо от пола си екземпляр. И по рядко — да поговори спокойно със себеподобен.

Мъжът вървеше и се усмихваше на собствената си мисъл, че използва ръцете си главно за три неща: да напише нещо хубаво, да се ръкува с приятели и да прегърне мило същество. Тъкмо последното му предстоеше.

Отнякъде долетя птица, кацна на земята точно пред подлеза и заслиза по стълбите редом с човека. Беше най-обикновен гълъб, облечен в традиционно сив костюм. Но понеже крачката му е по-къса, преодоляваше всяко стъпало по свой начин: стъпка-две и подскок надолу, пак стъпка, пак подскок.

Мъжът се засмя, избърза напред, спря на междинната площадка, обърна се, приклепна и подаде ръка:

— Ела приятел! Виждам, че ти е трудно и ще ти помогна!

Гълъбът се сепна. Не очакваше подобен ход от страна на човек. Колебливо се приближи. Накрая се престаши и плахо стъпи върху дланта му. Човекът се изправи и продължиха нататък.

— Благодаря! — тихо изгука гълъбът.

Минувачите се объркаха. Какво ли пък беше това? Смутено започнаха да се оглеждат за камери и микрофони. Вероятно се снимаше някакъв филм

— Защо просто не прелетиш над булеварда, а минаваш оттук? — подхвана разговор мъжът.

© Веселин Велчев, 2017

© Институт за хората и промените, www.инхоп.бг, 12.2017

“Гълъбът“ е включен в ел. книга „Трите измерения“.

Това копие на разказа може да се разпространява безплатно и неограничено.

— Гореще между блоковете има много силен вятър, който се преодолява трудно. Той се усилива допълнително от огромния автомобилен поток. Опасно е. Може да пострадам. А и въздухът е замърсен. За да можем да летим, на нас — птиците са ни нужни силни и здрави криле и чист въздух — обясни гълъбът. — А ти накъде?

— С приятелката ми имаме среща горе пред киното, а после отиваме на театър.

Изкачиха стълбите. В късния следобед в очите им светеше ранното есенно слънце. Някъде около него изплува силует. Висока, стройна жена вървеше към тях. Светилото закачливо хвърляше лъчите си в косите ѝ.

— Това ли е тя? — попита гълъбът.

— Да! — отговори човекът.

Жената приближи и седна до тях на пейката.

— Здравей! — целуна го тя.

— Здравей! — върна целувката той.

— Какъв е този гълъб до теб?

— Преди малко се срещнахме. Запознайте се!

Тя погали птицата.

— Много си красива — отвърна на милувката ѝ гълъбът

— Не знаех, че можеш да разговаряш и с птиците — каза жената.

— Вече и ти можеш — отговори мъжът и се обърна към гълъба: —
Кога ще се видим отново?

— Когато кажете.

— Добре, тогава утре по същото време. Пак тук. Неделя е и може да се разходим заедно.

— До утре! — размаха криле гълъбът.

Дойдоха навреме. Откъм залеза излетяха две птици — едната сива, а другата бяла — и кацнаха пред тях. Разбраха. Гълъбът бе довел своето момиче, за да го запознае с новите си приятели.

Компанията тръгна към парка. Мъжът и жената вървяха ръка в ръка, а гълъбите кръжаха около тях, кацаха по раменете им, пърхаха и пак летяха.

Вестта се разнесе бързо. Гората зашумя и се изпълни с човешки говор, песен на птици и весел смях.

© Веселин Велчев, 2017

© Институт за хората и промените, www.инхоп.бг, 12.2017

“Гълъбът“ е включен в ел. книга „Трите измерения“.

Това копие на разказа може да се разпространява безплатно и неограничено.